

Szellemkép

*Mennyit röhögünk
gyerekkorunkban azon
a japán katonán,
akinek a legenda szerint
lezuhant a gépe, de ő még
idejében kiugrott ejtőernyővel,
így mesélte valamelyik családtag,
majd egy lakatlan szigeten,
mások szerint esőerdőben,
évtizedekig vívta még a háborút,
nem értesülvén róla, hogy annak
vége, élte értelmetlen életét, akár
egy állat, pedig semmi
nevetnivaló nincs benne,
hiszen csak annyi történt, hogy
nem tudott szabadulni a szerepétől –
mennyien vívják harcukat
fantomjukkal, ami a boldogság
útjában áll, eltorzult az arcuk egyszer,
és úgy maradt, a maszk nem jött le
többé, holott valójában Onoda Hiiro,
szamurájok sarja,
kiválóan képzett katonaként
mindvégig ragaszkodott az elveihez,
kis csapatával küzdött a hegyekben,
és csak egykori, közvetlen felettesének
hitte el, 1974-ben, hogy a háborúnak vége,
utána már ellenfelei is tisztelték, a Fülöp-szigetek
elnöke kegyelemben részesítette,
ő pedig a továbbiakban, minden jel szerint,
nem tudta elfogadni a világot
olyannak, amilyen.*

Kolonc

*Most a múltat jelenti,
egérsavanyú szaggal.
Kudarok emlékei untatnak,
mérgező ólomcső a nosztalgia.
Leheletkönnyű szabadság
és röghöz kötöttség közt
gyerekjáték a választás.
Magas hegyek kilátóiról
sötét a szurdok, szemben
a fényes ormok,
kiviláglik az igazság.
Folyó mélyére kerülve
görögjön tovább a kolonc,
kis kavics, milliárdok
egyike, faragott kőlapra
tehetné, ha idomait
felvonná valamely tenyér.*